

det, man har givet fra anden Side: Byrden ved at gennemføre Valutaordningen alene ved banktekniske Midler. Jeg tror ogsaa, at naar vi i det kommende Efteraar, fordi den stigende Kronekurs vil komme til at staa i et kunstigt Forhold til Landets Prisniveau og Lønningsniveau, der er blevet forhøjet paa et Tidspunkt, hvor alt viser hen til, at det skulde være gaaet nedad — naar vi da, i hvert Fald indtil vi til Februar faar et nyt Pristal, vil staa overfor et forøget Forbrug af importerede Varer, saa vil der maaske dog være nogle, der vil kunne forstaa, at det havde været ønskeligere, om man havde kunnet bremse dette forøgede Forbrug ved Gennemførelsen af det Guldtoldforslag, som vi i sin Tid fremsatte, og som bl. a. ogsaa havde gjort det Lovforslag om Optagelse af et indenlandsk Statslaan, som er til Behandling her i Tinget, overflødig.

Jeg skal saa kun til Slutning sige, at vi i øvrigt stadig er villige til at yde Hjælp for at naa det, der for os er Erdemaalet for Valutapolitikken, og for at afbøde de Vanskeligheder, som Erhvervslivet vil komme ud for under den Opgang i Kronekursen, som vi maa stille efter.

Rode: Forskellige Talere er kommet ind paa den Valutaordning, som for Øjeblikket bestaar, og ogsaa derfor vil jeg gerne fremsætte et Par Bemærkninger om den. Det er fejlagtigt blevet sagt og troet, at Valutaordningen gik ud paa en Beslutning om at hæve Kronen til Pari. Enhver kan ved at se paa Valutaordningen sige sig selv, at den kun har et midlertidigt Formaal. Det blev da ogsaa udtrykkeligt udtalt under dens Vedtagelse, at Formaalet var efter den langvarige Depression, der var fremkaldt ved det stadige Fald, at tilvejebringe en Vending, en Standsning af Faldet, en langsom Stigning opad i en Periode af 2 Aar for, under disse 2 Aars Pause, at faa Tid til at overveje til Bunds alle de Forhold, som vilde kræve Samfundsafgørelser, naar den endelige Gennemførelse af vor Krones Guldløselighed, dens Fæstnelse til en fast Værdi paa det ene eller det andet Punkt skulde ske. Dette er Valutaordningens Formaal og intet andet. Til dette Formaal havde Ordningen bestemte Midler. En urigtig Ting bliver ikke rigtig ved at gentages, og hvor mange Gange end det ærede Medlem Hr. Lange gentager, at denne Ordning ikke havde andet end banktekniske Midler, bliver det derfor ikke rigtigt. Denne Ordning hviler

først og fremmest paa noget, der laa højt over de banktekniske Midler, nemlig paa den første Gangs Beslutning af Statsmagten om, at den og Nationalbanken var bundet til hinanden i en bestemt Politik. Dette var ikke sket før, men det skete her. Valutaordningen siger: Denne Ordning skal gennemføres, og den skal holdes; og lige saa lidt som Nationalbanken kunde have ladet denne Ordning falde, kunde Staten have ladet den falde. Derfor indeholder ogsaa Ordningen en Anvisning paa, paa hvilken Maade der kan gives Lejlighed til rettidig Drøftelse og Indskriden fra Statens Side med de fornødne Midler, hvis de banktekniske Midler ikke slaar til. Men foruden de banktekniske Midler havde jo saa i øvrigt forskellige Beslutninger og Bestemmelser deres Betydning. Beslutningen om Paabegyndelse af Tilbagebetalingen af Statens Gæld, saaledes som det skete ved Valutaordningen gennem den Afgift, der opkrævedes til dette Formaal, Sikringen af den overmaade store Kredit til Raadighed mod Spekulationsforsøg, alt dette tilsammen viste, at der nu i det danske Samfund var en Villie til Vendingen, til Standsningen af Faldet, og derfor indtraadte ogsaa Vendingen. Men derfor er det ærede Medlem Hr. Langes Bemærkning om Valutaordningens Betydningsløshed ogsaa urigtig. Valutaordningen betegner det afgørende Vendepunkt i vor Valutapolitik.

Hvorledes blev nu denne Valutaordning bedømt? Hvorledes bedømte de Konservative den? De Konservative sagde: Den Ordning kan simpelt hen ikke holde, den vil falde sammen, den er et rent Blandværk, det er umuligt, at den kan holde paa det Grundlag, der her bygges op. (*Korsgaard:* Det er ikke sagt!). Det er sagt mangfoldige Gange! Behag at læse „Berlingske Tidende“ fra den Tid, saa vil det ærede Medlem se det. Her i denne Sal siger man selvfølgelig ikke, at den ikke kan holde, men i denne Sal er det sagt af de Konservative, at den ikke hviler paa noget holdbart Grundlag. (*Korsgaard:* Nej!). Saa kan det ærede Medlem se efter, hvorledes man bedømte den den Gang. Hvad var Grunden til, at man erklærede, at man ikke vilde være med til den? Hvad var Grunden til, at man paakaldte Nationalbankens Modstand imod denne Ordning? Hvad var Aarsagen til, at det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott stod op her i Rigsdagen og sagde, at Nationalbanken ikke kunde paatage sig denne Forpligtelse, og at han ikke troede, den kunde holde den? Det ved